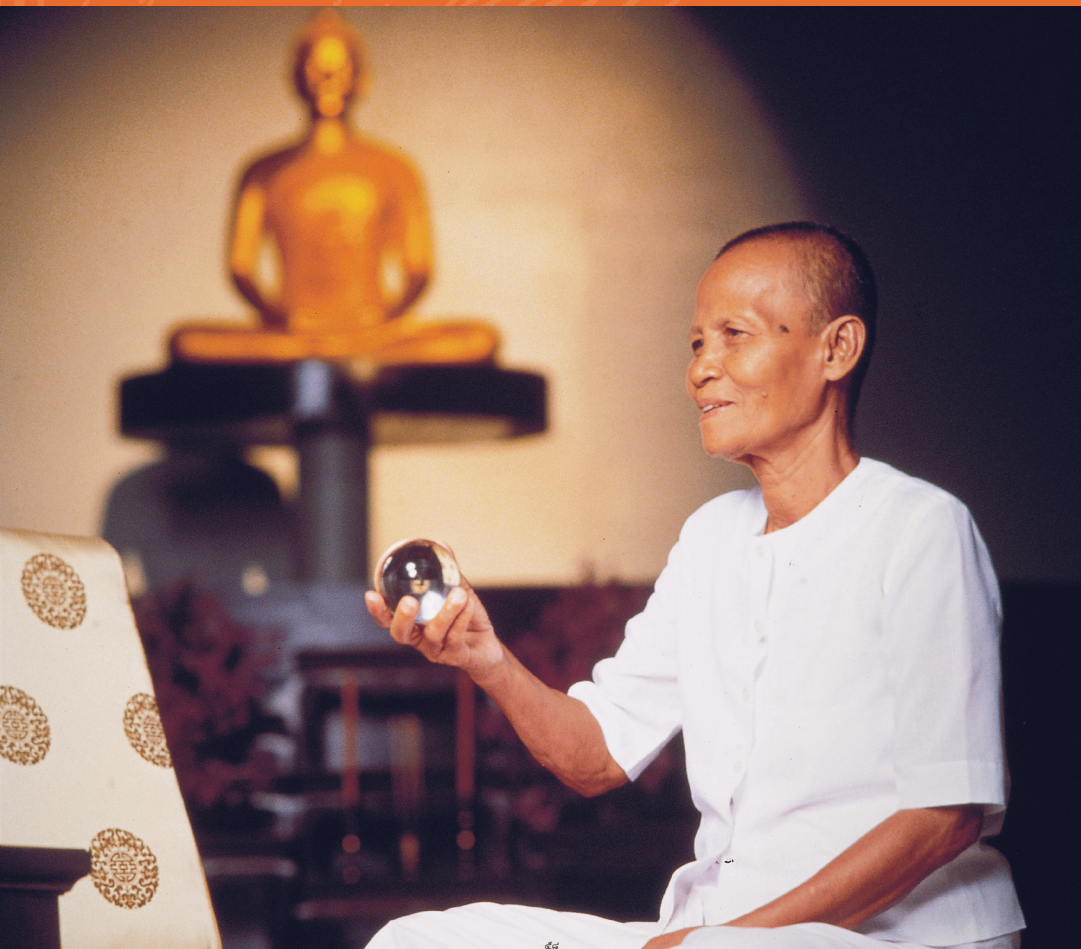
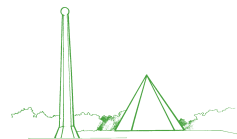

คุณยายทำวิชา

สถานที่ศึกษาวิชาธรรมกายชั้นสูงนั้นเรียกว่า **“โรงงานทำวิชา”** เป็นกุฏิหลังใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง ตรงกลางกุฏิมีผนังกันแบ่งเป็น ๒ ห้อง แยกพระกับแม่ชีไว้คนละส่วน เพื่อที่จะได้มองไม่เห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้นพระกับแม่ชีจึงไม่มีวันได้รู้จักกันเลย ส่วนหลวงปู่วัดปากน้ำจะนั่งอยู่กับพระ ซึ่งในเวลานั้นมีประมาณ ๓๐ รูป สำหรับแม่ชีและอุบาสิกที่ถือศีล ๘ แต่ยังไม่ได้อบรมก็มีประมาณ ๓๐ คนเช่นกัน ที่ผนังกันนี้ถูกเจาะเป็นช่องเล็กๆ ไว้สำหรับหลวงปู่วัดปากน้ำสั่งงาน ซึ่งสามารถมองเห็นแต่หน้าท่านแต่ไม่เห็นตัว

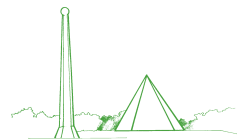
การทำวิชาสมัยนั้น ในยามปกติจะนั่งกันผลัดละ ๔ ชั่วโมง ต่อเนื่องกันไปไม่มีหยุดเลย ส่วนในยามสงครามโลกจะแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ ผลัด ผลัดละ ๖ ชั่วโมง กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง ผลัดแรกหรือกะที่ ๑ จะเริ่มเข้าที่นั่งสมาธิตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึงเที่ยงคืน ส่วนกะที่ ๒ เริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนถึง ๖ โมงเช้า ส่วนในตอนกลางวัน กะที่ ๑ จะอยู่ถึงครึ่งวันเช้า แล้วกะที่ ๒ จะมาต่อถึง ๖ โมงเย็น เป็นอย่างนี้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ๒๔ ชั่วโมง

หลวงปู่วัดปากน้ำคัดเลือกให้คุณยายเป็นหัวหน้าเวรตัก เพราะเห็นว่าคุณยายมีความตั้งใจจริงในการศึกษาวิชาธรรมกาย

มีญาณทัศนะแม่นยำ มีความรับผิดชอบสูง และอีกประการหนึ่งก็คือ คุณยายเป็นคนแข็งแรง

มีข้อน่าสังเกตบางประการที่ทำให้ท่านได้รับการคัดเลือกให้เป็นหัวหน้า สิ่งนั้นก็คือ การเอาจริงเอาจังและทำมากกว่าคนอื่น แม้ว่าคุณยายจะนั่งสมาธิเหมือนกับคนอื่น แต่เวลานั่งท่านไม่ขยับเลย นั่งแบบทิ้งชีวิต จนขาดการรับรู้ทางกายไปรับรู้เอาวิชาข้างใน เมื่อครบ ๖ ชั่วโมงจะออกเวอร์ คนที่นั่งมาด้วยกันลุกออกไปแล้ว แต่คุณยายยังไม่ลุก ท่านจะนั่งต่ออย่างน้อยอีกครั้งชั่วโมง บางครั้งก็ถึงชั่วโมง เพื่อยุ่รอฟังว่าหลวงปู่วัดปากน้ำจะสั่งวิชาชุดที่เข้ามาผลัดว่าอย่างไร เมื่อรับรู้คำสั่งแล้ว คุณยายก็ทำควบคู่กับเขาไปด้วย หลังจากนั้นท่านจึงออกจากห้องไป

เมื่อออกจากห้องไปแล้ว คุณยายยังคงตรีกธรรมะไปเรื่อยๆ พร้อมกับทำภารกิจส่วนตัว ภายนอกเคลื่อนไหวแต่ภายในหยุดนิ่งตลอดเวลา พอถึงเวลาเข้าเวอร์ คนอื่นจะเข้าเมื่อถึงเวลา แต่สำหรับคุณยายแล้ว ต้องเข้าไปก่อนอย่างน้อยสัก ๑๕ นาที เพื่อที่จะได้ฟังในตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้นว่า หลวงปู่วัดปากน้ำท่านอบรมอย่างไรบ้าง มีข้อผิดพลาดและข้อแก้ไขอย่างไร เมื่อรับรู้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ทำวิชาอยู่ในชุดเดียวกันจึงจะเข้ามา ด้วยเหตุนี้คุณยายจึงได้รับความรู้ที่หลวงปู่วัดปากน้ำท่านให้ โดยไม่ตกหล่น เริ่มต้น

อย่างไร ลงท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร คุณยายรู้หมดและทำได้หมด แม้ว่าท่านจะไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ แต่ท่านได้นำคำตอบจากความรู้แจ้งเห็นแจ้งอย่างแท้จริงภายในของท่าน ซึ่งเกิดจากการทำความเพียรมาตอบหลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่ท่านพอใจแล้วคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าเวร

เมื่อคุณยายทำวิชาได้ประมาณ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น ในยามนั้น คุณยายเป็นหัวหน้าเวรกะ ๒ หลวงปู่วัดปากน้ำได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่ทำวิชาได้คล่องช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ ด้วยการใช้อำนาจของพระธรรมกายช่วยประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใดให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยปลอดจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากสงคราม ทำให้รอดพ้นจากภัยอันตรายมาได้

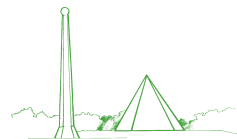
ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีระเบิดลงในกรุงเทพฯ จำนวนมาก เพราะญี่ปุ่นยกกองทัพขึ้นบก จะเอาเมืองไทยเป็นฐานทัพเพื่อที่จะมุ่งแผ่ขยายอำนาจเข้าไปในพม่าและอินเดียต่อไป หลวงปู่วัดปากน้ำถึงกับลั่นวาจาว่า **“จะยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ไม่ยอมหนีไปไหน จะใช้วิชาธรรมกายที่เข้าถึงช่วยประเทศชาติให้รอดพ้นจากภัยอันใหญ่หลวงครั้งนี้ให้ได้”** คุณยายเองก็เช่นกัน ท่านไม่ไปไหนเลย อยู่เวรทำหน้าที่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ชาวบ้านแถวนั้น

บ้านธรรมบาล ภูมิหลังสุดท้ายที่คุณยายพักในบ้านปลายชีวิต

ทราบกิตติศัพท์ของหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงมาขอพึ่งอาศัยบารมีหลบ
ลูกระเบิดอยู่ที่วัดกับท่าน

ดังนั้น ในระหว่างที่สงครามโลกกำลังดำเนินอยู่ หลวงปู่วัด
ปากน้ำจะคอยตรวจสอบเวลาที่เครื่องบินมาทิ้งระเบิด ท่านจะถาม
พวกทำวิชาว่า เครื่องบินจะมาทิ้งระเบิดเวลาไหน ถ้าคุณยายตอบ
ทุกคนจะเตรียมปิดไฟกันแล้ว เพราะทุกคนรู้ว่าญาณทัศนะของ
คุณยายแม่นยำมาก หลังจากนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำจะควบคุมทำ
วิชาแก้ไขเหตุการณ์ครั้งนี้เองทั้งหมด

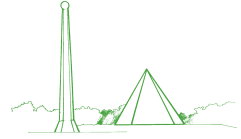
เมื่อคราวที่พันธมิตรจะเอาระเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ
เพื่อทำลายฐานทัพของญี่ปุ่น หลวงปู่วัดปากน้ำถามคุณยายว่า
“ถ้าระเบิดปรมาณูมาลงที่กรุงเทพฯ ผลจะเป็นยังไงวะ” คุณยายก็
นั่งเข้าที่ไปดูแล้วตอบว่า “โอ้โฮ ถ้าลูกนี้มาลงเมืองไทยละก็ กรุงเทพฯ
จะราบเป็นหน้ากลองทีเดียว ดีกรามบ้านช่องจะแหลกละเอียด
ผู้คนก็จะล้มตายกันมากมาย” เมื่อเป็นเช่นนั้น หลวงปู่วัดปากน้ำ
ท่านจึงสั่งให้ช่วยกันแก้ไข

เมื่อได้รับคำสั่ง คุณยายหยุดในหยุดเรื่อยไป ไม่ว่าลูกระเบิด
จะลงมามากเพียงใด ท่านก็ประกอบวิชาธรรมกายแก้ไขไปเรื่อยๆ
และทำได้สำเร็จด้วยอาณูภาพของวิชาธรรมกาย เมืองไทยจึง
รอดพ้นจากระเบิดปรมาณูครั้งนั้นมาได้

การอยู่เวรทำภาวนาตั้งแต่กลางคืนจนถึงเช้าเป็นแรมปีเช่นนี้ หากจิตใจและร่างกายไม่แข็งแรง ไม่แกร่งเป็นหลักเป็นเพชรจริงๆ แล้วจะอยู่ได้ยาก เพราะเป็นช่วงระยะเวลายาวนาน แต่สำหรับ คุณยายแล้วสงครามไม่มีความหมายสำหรับท่านเลย ท่านบอกว่า ศึกษาค้นคว้าวิชากันไปเรื่อยๆ ถามกันตอบกันสนุกสนานมีความสุขมาก ท่านมุ่งศึกษาไปสู่วิชาที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อยๆ ถึงแม้ในช่วงเวลานั้นความเป็นอยู่จะลำบากมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่นั้นเก่าและเปื่อยจนขาดไม่มีเปลี่ยน อาหารที่เคยมีอย่างพอเพียงก็ขาดแคลน และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือ เกิดน้ำท่วมใหญ่ทั้งประเทศ ข้าเดิมขึ้นมามาก แต่คุณยายท่านทำความเพียรเรื่อยไป และสามารถผ่านเหตุการณ์เลวร้ายนั้นมาได้อย่างดี

แม้ว่าคุณยายจะเป็นคนผอม แต่ท่านแข็งแรง ยามใดที่ทำ วิชา ใจของท่านจะหลุดจากกายหายไปแล้ว เข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม กับผู้รู้แจ้งภายใน เป็นประดุจภาชนะรองรับ ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายในอายตณิพพาน ที่ถ่ายทอดอานุภาพทั้งหมดลงมาถึงกายของท่านอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย ทำให้ท่านเป็นผู้มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพมาก

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงแล้ว คุณยายยังคงทำ วิชาต่อไปเรื่อยๆ ท่านศึกษาค้นคว้าเข้าไปจนรู้เรื่องราวของโลก

และจักรวาล เรื่องของชาตธรรมทั้งที่เป็นกุศล อกุศล และอัปยากฤต
ว่ามีการบรรพกันมาตั้งแต่ต้นอย่างไร และมีความเกี่ยวพันมาถึงตัว
เราอย่างไร ความรู้ภายในที่เกิดจากใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งนั้น เป็นสิ่งที่
หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง ท่านจึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยอำนาจ
ของวิชชาธรรมกาย

คุณยายมีความสุขอย่างยิ่งกับการทำวิชาอยู่กับหลวงปู่
วัดปากน้ำ เพราะวิชชาธรรมกายเป็นความรู้ที่คู่กับความสุข ท่าน
ไม่นึกถึงเรื่องอื่นใด นอกจากนี่กว่าทำอะไรจึงจะไปถึงที่สุดแห่ง
ธรรม และด้วยความมุ่งมั่นนี้ ภายหลังต่อมาเมื่อท่านยังแข็งแรงอยู่
ยามอารมณ์สบายๆ ท่านมักจะพูดกับลูกศิษย์ใกล้ชิดว่า **“ยายยัง
ไม่ไปนิพพาน ยายจะไปปราบไฉ่ดำ (มาร) ให้ถึงที่สุด”** ท่าน
พูดอย่างนี้เสมอ แล้วก็มุ่งศึกษาวิชชาธรรมกายเรื่อยมา

การศึกษาวิชชาธรรมกาย คือ การศึกษาด้วยการทำใจหยุด
ทำใจนิ่ง หลวงปู่วัดปากน้ำท่านอธิบายว่า ต้นเหตุแห่งความทุกข์
ทรมานของสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายนั้นคือ **“พญามาร”**
ซึ่งแปลว่า **“ผู้ขวาง”** คือขวางการทำความดีของทุกคน
ไม่ให้ทำได้อย่างสะดวกสบาย

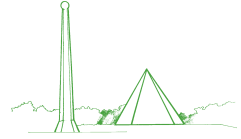
ในพระไตรปิฎกมีกล่าวถึงพญามารไว้หลายตอน แม้ในศาสนา
อื่นก็มีกล่าวถึง แต่บางครั้งก็เรียกกันว่าซาตาน ถ้าจะอธิบายให้เข้าใจ

ง่ายก็คือ มีการต่อสู้กันอยู่ระหว่าง ๒ ฝ่าย คือ ธรรมกับอธรรม บุญกับบาป ความดีกับความชั่ว ความสว่างกับความมืด ความรู้กับความไม่รู้ ความบริสุทธิ์กับสิ่งที่เป็นมลทิน ต่อสู้กันอยู่ตลอดเวลา โดยมี**โอกาสโลก** **ขันธโลก** และ**สัตว์โลก**เป็นสมรภูมิ

สัตว์โลก ได้แก่ เห็น จำ คิด รู้ หรือจิตใจของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขันธโลกได้แก่ ขันธต่างๆ ของมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง รวมทั้งเวทนาทั้งหลาย โอกาสโลก ได้แก่ สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อากาศภายในเชื่อมโยงกับบรรยากาศข้างนอกเรื่อยออกไปจนครอบคลุมสรรพสิ่งทั้งหลาย

หลวงปู่วัดปากน้ำอธิบายเพิ่มเติมว่า ถ้าไม่ได้ไปดับต้นเหตุของผู้ที่ผลิตความทุกข์ทรมานขึ้นมา ทุกข์ทั้งหลายไม่มีวันหมดไปจากสัตว์โลกโดยเด็ดขาด ความเบียดเบียนจะไม่มีวันหมดสิ้นไป

การรบกันในเมืองมนุษย์นั้นเป็นการรบที่ไม่ถูกต้อง เป็นการรบกันเอง ยังไม่ถูกตัวจริง ถ้าถูกตัวจริงต้องรบกับต้นเหตุของกิเลสซึ่งก็คือพญามารนั่นเอง พญามารจะบังคับให้มนุษย์คิดไม่ดี พูดไม่ดี และทำไม่ดี แล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด รับผลของบาปกรรมอยู่รำไป บังคับขันธ ๕ ของมนุษย์ให้มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนตรึงเอาไปติดในสิ่งไม่ดีบ้าง แล้วก็บังคับโอกาสโลก เช่น ฝนไม่ให้เกิดต้องตามฤดูกาล บังคับเศรษฐกิจให้ตกต่ำ ให้เกิดข้าวยาก

หมากแพง แห้งแล้ง ให้เกิดบราหฺมาพันธ์กัน เบียดเบียนซึ่งกันและกัน
เมื่อปราบมารหมดสิ้นไปเมื่อใด ความโลภ ความโกรธ ความหลง
ที่บังคับสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวงก็จะหมดสิ้นไป เหลือแต่ความ
ดีงามที่บังเกิดขึ้น

แต่ถ้าไปยังไม่ถึงที่สุดแล้ว ก็ยังต้องเป็นบ่าวเป็นทาสของ
พญามารอยู่ร่ำไป เพราะฉะนั้นต้องไปถึงที่สุดแห่งธรรมจึงจะ
ชนะได้ ตลอดชีวิตของท่านจึงทำความเพียรอย่างนี้ทั้งวันทั้งคืน
ไม่ถอนถอย

